

## ROZCHODY JSOU RŮŽNÉ DO 1/2 IV. HO

26. srpna 2008

Ahojda Danielo, ze zoufalství už nevím kudy kam a komu to říci, tak jsem využila tuto poradnu. Jsem tady poprvé, tak vlastně ani nevím, jak to po radě chodí... Ale v rubrice rada jsem viděla různé příběhy a tvou reakci. A - tak doufám, že si myslím, že to těbas někomu půjde naprosto smůlně, jaké problémy mám.. Jestli to není rouhání, si takhle stávkovat. Nicméně mě to trápí a to moc.

Jsem mladá, pohledná a hodná holka, za což jsem vděčná a věřím si toho. Samozřejmě mám chyby jako každý, také nejsem svátost sama. Ale - to, co mám, mohu dávat a dávám, si zatím nikdo moc nevadí... konkrétně myslím ve vztazích. Na Vánoce jsem se moc zamilovala do kluka.. Oba jsme byli studenti ale oba jsme nedostudovali. Každý z jiného důvodu.. on lenost, já psychicky nezvládla ten nápor. Rozhodli jsme se tedy, že se přestěhujeme do vstříc, kde je práce a začneme spolu žít a pracovat. Vánoce bylo zprvu krásné... žili jsme spolu dva roky v naprosté harmonii, šťastí a lásce... Opravdu. Já denně vařila teplé večeře (na co měl chuť), těšila jsem se na jeho domů. Snažila jsem se dlat pro něj různé přívapení, ať už malá nebo velká... Vyhledávala jsem cokoli, co by mu udělalo radost. Víkendy jsme trávili jak kdy. On často jezdil k rodičům, sám, a měl prostor pro sebe a kamarády.. Ano, občas jsme měli menší neshody, ale to bylo tak nepodstatné - oproti tomu, jak jsme žili jinak. Poslední měsíc jsem si všimla, že se mnou dost zametá; konkrétně - nemá na mě čas, protože ho na mě nechce mít. Ale pak jsme jeli na dovolenou a byla zase úplně jiná.. byl ke mě milý... chtěl se mnou sex.. vánoce bylo nádherné. Po návratu se přeměnil týden a on se cítil nemocný (chřipka asi), tak z práce dříve domů. Přeměnil jsem mu dobroty a uvařila jsem jí, sedla jsem si k němu, abychom si popovídali, protože je celkově tak ztrápený. K mému velkému podivu z něj vypadlo, že už mě nemiluje tak jako dříve, ale jinak je vánoce fajn. Myslela jsem, že je to hloupé, že chce zpět do rodného města. Hodně jsem o tom přemýšlela a nakonec si řekla: ano, půjdu tam s ním. Bohužel, ale marně.. Rozhodl se, že prostě odejde zpět domů a mne ale už s sebou nechce. Je to pro mne strašné rána... Jelikož máme společný byt, věci a výpověďní lhůty, potáhne se to asi měsíce. Je to něco jako rozvod, ješit nemáme děti... Samozřejmě se budeme snažit, jak jen to půjde spolu v bytě nebýt (je to garsonka), ale nebude útrpné, vyhnutí a budeme tam muset vedle sebe spát.. Čekala jsem vaneč, ale to mě nemiluje, ne... A co nechápu a nikdy nepochopím?... Říká, že mu budu chybět, bude se mu stýskat, možná toho bude i litovat - ale zpět mě nechce. Propadla jsem ukrutné bezradě a depresím. Denně jen brečím. Co mám dlat? Já ho miluji, on mne ne.. a bylo to jako blesk z čistého nebe! Nemohu se z toho vůbec vzpamatovat... Já se na něj dívám a když si uvědomím, že už nikdy nebudeme spolu, hned brečím.. Nevím, co mám dlat.. nemluví o tom, jak se rychle o vanece rozhodnout, kde a jak si začít nový život.. V bytě nemohu žít z finančních důvodů a ani nechci žít sama. Za co to mám? Dobrotu? Asi... Leila